

Εξορία

Αυτό το φθινόπωρο που τελειώνει αύριο, θεωρητικά, ήταν από τις πιο έντονες πολιτικές περιόδους. Η χώρα προχώρησε σε πρόωρες εθνικές εκλογές, ο αρχηγός του ΠΑΣΟΚ αμφισβητήθηκε και το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης οδηγήθηκε σε έντονη εσωκομματική αντιπαράθεση και κάλπες. Λίγες μέρες αφότου τελείωσε κι αυτό το επεισόδιο, όλα τα προηγούμενα έχουν ξεχαστεί. Κανείς δεν τα θυμάται, τίποτα δεν άλλαξε, κανένα πολιτικό πρόβλημα δεν λύθηκε. Κανείς δεν νιώθει ότι πήρε θέση σε κάποιο πολιτικό δίλημμα, τίποτα καινούργιο δεν επιλέξαμε, σε τίποτα απολύτως δεν γίναμε σοφότεροι. Η ζωή συνεχίζεται ίδια, μόνο οι πυροπαθείς αντικαθίστανται με πλημμυροπαθείς.

Η ακινησία στις ίδιες θέσεις, για το μεγαλύτερο τμήμα του πολιτικού συστήματος, είναι πολύ βολική. Για τους υπόλοιπους, αποτελεί πολιτικό παράδοξο. Η κατάσταση στο χώρο του ΠΑΣΟΚ έχει ενδιαφέρον για όλους, όχι μόνο για το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Γιατί δείχνει πόσο ισχυρή είναι η δύναμη της αδράνειας και της ακινησίας στην ελληνική πολιτική σκηνή και στην κοινωνία.

Το ΠΑΣΟΚ έχασε τις εκλογές και χάνει κάθε πολιτική και ιδεολογική μάχη συνεχώς από το 2004 και μετά, γιατί δεν μπορεί να παρουσιάσει ένα προγραμματικό σχέδιο μεταρρυθμίσεων που να πείθει ότι το μέλλον θα γίνει καλύτερο. Χάνει, ακόμα, γιατί δεν μπορεί να παρουσιάσει μια διαφορετική ερμηνεία της πραγματικότητας απ' αυτήν που είναι κυρίαρχη, διαμορφωμένη από τις αντίπαλες πολιτικές δυνάμεις. Κι όμως, ενώ αυτό είναι γνωστό, αυτοκτονεί πολιτικά αναπαράγοντας με τη σειρά του την κυρίαρχη ερμηνεία.

Ο Ε. Βενιζέλος, που διεκδικούσε την αρχηγία, επικεντρώθηκε στην αποδόμηση του Γ. Παπανδρέου. Αυτός δεν κερδίζει, εγώ κερδίζω. Αυτός μάλιστα δεν θα κερδίσει ποτέ, οδηγούμαστε σε μια δεκαετή τουλάχιστον κυριαρχία του Κ. Καραμανλή. Απαξιώνοντας τον αντίπαλό του, απαξιώνει το ΠΑΣΟΚ. Καμιά απάντηση στο πολιτικό ζήτημένο «με ποιο σχέδιο». Μόνο η ανικανότητα του αρχηγού, που πρέπει ν' αλλάξει για να γίνουν όλα εύκολα. Όμως αν, ας πούμε, δεν ξέρεις γιατί πρέπει να υποστηρίξεις τον Μπουτάρη και δεν πρέπει την Πατουλίδου, δεν είναι θέμα ικανοτήτων. Είναι που λείπει το πολιτικό σχέδιο που θα σου υποδείξει τα πρόσωπα τα οποία θα το φέρουν εις πέρας. Έτσι, ο διεκδικητής της αρχηγίας προχώρησε στην εσωκομματική μάχη παρακάμπτοντας το κυρίαρχο πρόβλημα, βασιζόμενος όμως στις επικρατούσες πολιτικές αντιλήψεις. Των άλλων. Είναι κατάλληλος αρχηγός, το λένε οι δημοσκοπήσεις, με αυτόν κερδίζεται ο Καραμανλής, έχει επιρροή στο μεσαίο χώρο, στους ψηφοφόρους της ΝΔ. Κατάλληλότερος, δημοσκοπήσεις, μεσαίος χώρος. Αν σας φαίνονται γνωστά, έχετε δικιο. Τα λέει χρόνια τώρα ο Λούλης, είναι η πολιτική σε απλά μαθήματα υπό Κ. Καραμανλή. Τις τελευταίες μέρες προς τις κάλπες, είχε αρχίσει να κουνάει μέχρι και τα χέρια του στο ρυθμό της νοηματικής γλώσσας που χρησιμοποιεί ο πρωθυπουργός. Το αποτέλεσμα ήρθε φυσιολογικά. Αλλαγή δεν γίνεται χωρίς απάντηση στο κυρίαρχο πρόβλημα. Υπάρχει κανείς που θα παρουσιάσει νέο πολιτικό σχέδιο;

Ο αντίπαλός του ήταν σε πιο δύσκολη θέση, υπήρχε ένα πραγματικό γεγονός, χρεωμένο σ' αυτόν. Η ήττα. Έπρεπε να αλλάξει γήπεδο. Να απαντήσει στο πραγματικό πολιτικό πρόβλημα, δεν επικείμεσε καν. Αντί γι' αυτό, αποδόμισε κι αυτός τον αντίπαλό του. Καταφεύγοντας στην πλούσια παράδοση των αριστερών κομμάτων που ξέρουν από ανθρωποφαγίες. Μια απόλυτα φυσιολογική και αναμενόμενη υποψηφιότητα αρχηγίας, μετά από μια μεγάλη ήττα, μετατράπηκε σε εσχάτη προδοσία. Υπονομευτές, υποκινούμενοι, πράκτορες εξωθεσμικών κέντρων, φερέφωνα των διαπλεκόμενων, δεξιοί καμουφλαρισμένοι. Απαξιώνοντας τον αντίπαλο, απαξίωσαν συνολικά το ΠΑΣΟΚ: Οι σύντροφοι που πλούψαν, ο Σημίτης ο κοινωνικά ανάλγητος που διέφθειρε το 1996 το αγνό κόμμα (της Εκκλησίας...), οι υπηρέτες των διαπλεκόμενων εκσυγχρονιστές, η δεξιά οκταετία, οι υπηρέτες των συμφερόντων, αυτοί που κατέστρεψαν την Ελλάδα, ο καβγάς γινόταν για το πάπλωμα, μακριά από τις ανάγκες του λαού. Όπερ έδει δείξει. Ο Νίκος Κωνσταντόπουλος και ο Κώστας Καραμανλής δεν είχαν καταφέρει να τα πουν τόσο ωραία. Υπήρχε κάποιος λόγος η απαξίωση του αντιπάλου να μετατραπεί σε συνολική απαξίωση όλου του ΠΑΣΟΚ; Είναι η λογική συνέπεια της θεωρίας της συνωμοσίας. Ενσωματώνει όλες τις αντιθέσεις, όλοι είναι εχθροί, όσοι δεν είναι μαζί μας είναι εναντίον μας, είμαστε λίγοι και καλοί, όλοι οι άλλοι είναι εχθροί μας, πόλεμος. Η επικράτηση του ανορθολογισμού δεν μπορεί να βρει επιχειρήματα παρά ανάμεσα στα κυρίαρχα ιδεολογήματα του πολιτικού παιχνιδιού. Και κυρίαρχα τα τελευταία χρόνια είναι αυτά των αντιπάλων του ΠΑΣΟΚ. Το ΠΑΣΟΚ προσχωρεί στο κυρίαρχο ρεύμα υιοθετώντας τη ρητορική του. Η οποία είναι βασισμένη εναντίον του. Ο ορισμός της πολιτικής αυτοκτονίας. Χάνω, γι' αυτό θα υιοθετήσω την πολιτική προπαγάνδα αυτών που κερδίζουν. Η οποία είναι εναντίον μου. Οπότε θα στραφώ εναντίον του εαυτού μου.

Απομονώστε τις πολιτικές φράσεις αυτής της εσωκομματικής διαμάχης. Κάθαρση από τον καθεστωτισμό και τον κυβερνητισμό, χτύπημα της αλαζονείας, πόλεμος στα εξωθεσμικά κέντρα και στους ανθρώπους των διαπλεκόμενων μέσα στο κόμμα. Κάθαρση, αλαζονεία, διαπλεκόμενα. Σας θυμίζουν κάτι επίσης; Είναι οι λέξεις-κλειδιά που σεμνά και ταπεινά οδήγησαν στην κυριαρχία του Κ. Καραμανλή.

Το ΠΑΣΟΚ, αδύναμο να εφεύρει μια νέα ερμηνεία της πραγματικότητας κι ένα σχέδιο για να την αλλάξει, δανειζεται αυτή των αντιπάλων του. Θα κάνει «αριστερή στροφή», θα κατηγορεί τα «διαπλεκόμενα» και θα περιμένει υπομονετικά τη σειρά του στα συγκοινωνούντα δοχεία που είναι το ελληνικό πολιτικό σύστημα, για να εισπράξει αργά ή γρήγορα την κούραση. Τα πολιτικά προβλήματα του τόπου παραμένουν εκτός διαδικασίας. ☐